

nemůže se věci a práv do pozůstalosti patřících uchopiti svémocně, nýbrž musí se k dědictví přihlásiti a vyčkati, až po projednání pozůstalosti bude jí odevzdáno (§ 797 obč. zák.). Dokud není odevzdací listina vydána, jest přihlásivší se dědic sice oprávněn pozůstalost zastupovati, nutno však na věc pohlížeti tak, jakoby pozůstalostní jmění bylo dosud v držbě zůstavitelově (§ 547 obč. zák.). Až do okamžiku právě uvedeného jest tu pozůstalost dosud neujatá (hereditas jacens). Podle toho patřila práva pachtovní, o něž ve sporu jde, v době návrhu na vydání příkazu podle § 567 c. ř. s. do neujaté dosud pozůstalosti Otakara Z-a a jen proti této pozůstalosti měl býti návrh ten podán nikoli proti Pavle Z-ové jako dědičce. Správnosti tohoto názoru není na úkor, že podle odstavce XVII. smlouvy ze dne 7. června 1921 práva a závazky smlouvou tou založené přecházejí na dobu trvání smlouvy i na dědice původního pachtěře, neboť tím nebylo stanoveno nic jiného, než co vyplývá již ze zákona (§ 1116 a) obč. zák.) a nemohlo tím býti nic změněno na zákonných předpisech, podle nichž nikdo se nemůže ujati dědictví svémocně. Jak doličeno, chybí v této právní věci na straně žalované pasivní oprávnění a pokud tedy prvý soud výpověď soudní, správně příkaz ze dne 29. června 1926 z tohoto důvodu zrušil, učinil tak právem.

#### Čís. 8159.

**Odmítnut-li Nejvyšším soudem opravný prostředek podle § 4 (3) jaz. nař., nemá Nejvyšší soud při příznivém vyřízení stížnosti pro porušení jazykového práva zákonné možnosti, by se nyní podjal věcného vyřízení opravného prostředku.**

(Rozh. ze dne 22. června 1928, R I 842/27/5.)

Usnesením ze dne 12. ledna 1928, č. j. R I 842/27/3 a 4, odmítl Nejvyšší soud dovolací rekurs do usnesení krajského soudu ze dne 22. srpna 1927 podle čl. 4 třetí odstavce jaz. nař. jako nehodící se, by o něm bylo po zákonu jednáno. Vymáhající věřitel podal do usnesení toho stížnost k presidiu Nejvyššího soudu, jež rozhodnutím ze dne 1. března 1928, č. j. Pres. 379, 381/28 stížnost tu odmítlo. Stížnosti do tohoto usnesení předsednictva Nejvyššího soudu a do usnesení ze dne 12. ledna 1928 ministerstvo spravedlnosti rozhodnutím ze dne 3. dubna 1926, čís. 13.328/28 vyhovělo a nařídilo předsednictvu Nejvyššího soudu věcné vyřízení stížnosti vymáhajícího věřitele. Předsednictvo Nejvyššího soudu nevyhovělo však usnesením ze dne 11. dubna 1928, čís. Pres. 550/28 této stížnosti a k další stížnosti do tohoto usnesení změnilo však ministerstvo spravedlnosti rozhodnutím ze dne 18. května 1926, čís. 18.373/28 napadené rozhodnutí v ten smysl, že zrušilo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. ledna 1928, R I 842/27/3 a 4 a uložilo Nejvyššímu soudu, aby, nehledě k důvodu odmítnutí, rozhodl ve věci. Předsednictvo Nejvyššího soudu předalo věc senátu Nejvyššího

soudu k dalšímu opatření. S e n á t N e j v y š š í h o s o u d u se usnesl, že dovolací rekurs vymáhajícího věřitele do usnesení krajského soudu ze dne 22. srpna 1927 jest vyřízen odmítnutím a nelze ho vyříditi znovu.

### D ů v o d y:

Podle § 7 jaz. zák. spory o užití jazyka při soudech vyřizují příslušné státní orgány dohlédací jako věci státní správy o d d ě l e n ě o d v ě c i, v e k t e r é v z e š l y. Touto zásadou, jež jest průlomem do zásady § 96 (1) ústavní listiny, podle níž jest soudnictví ve všech stolicích odděleno od správy, vnesen byl do platného právního řádu prvek, jenž jest soudnímu procesnímu právu veskrze cizí. Zásada § 7 jaz. zák. zůstává proto jen zásadou, pokud nebylo jí přizpůsobeno platné právo procesní, pokud změnou procesuálních předpisů nebylo umožněno, by spor o užití jazyka byl odpoután od věci, v níž vzešel. Lze stranou ponechat otázku, zda přizpůsobení procesního práva zásadě § 7 jaz. zák. má se státi zákonem, či nařízením podle § 8 jaz. zák. Neboť i když se přistoupí na tuto druhou možnost, nutno tvrditi, že vládním nařízením ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. nebylo platné procesní právo do té míry přizpůsobeno zásadě § 7 jaz. zák., by bylo lze říci, že spory o užití jazyka při soudech jsou nyní procesuálně odpoutány od věci, v níž vzešly. Není v případě, o němž jde, na místě, by otázka byla rozvinuta v celé své šíři ve všech směrech, přicházejících v úvahu pro řízení soudní. Stačí obmeziti se na spory o užití jazyka v podáních na soud a i tu jen na spory o užití jazyka v podáních, vázaných na zákonnou propadnou lhůtu, hlavně tudíž v opravných prostředcích. Před vydáním jazykového nařízení postupoval Nejvyšší soud při jazykově vadných opravných prostředcích veskrze podle ustanovení §§ 84 a 85 c. ř. s. Jazykové nařízení (čl. 4) rozhodlo se pro tento postup jen výjimečně, zásadně však uložilo soudům, by jazykově vadné podání odmítly, ježto se nehodí, by o něm bylo po zákonu zahájeno jednání. Než ať se postupuje tím aneb oním způsobem, spor o užití jazyka není tím ještě odpoután od věci, v níž vzešel. K tomu bylo by dále ještě třeba, by stížnosti pro porušení jazykového práva přiznán byl odkladací účinek, by tedy zejména bylo ustanoveno, že usnesení, jímž byl opravný prostředek podle čl. 4 jaz. nař. odmítnut, nepřivodí právoplatnost rozhodnutí, jež bylo napadeno odmítnutým opravným prostředkem, dokud nebude s konečnou platností vyřešen spor o užití jazyka v opravném prostředku. S otázkou, zda tato cesta s hlediska skoncování právní rozepře v dozírné době jest vůbec schůdnou, zde zabýváti se netřeba. Tolik je jisto, že stížnosti pro porušení jazykového práva dosud odkladný účinek přiznán není. Důsledkem toho nastupují zákonné procesuální účinky, jež zákon pojí k odmítnutí opravného prostředku. Soudní rozhodnutí, jež bylo napadeno jazykově vadným a proto opravnou stolicí odmítnutým opravným prostředkem, nabylo moci práva, věc je s konečnou platností skončena, jejímu věcnému rozboru vadí překážka věci právoplatně ukončené a lze na základě soudního rozhodnutí vésti

na jeho základě exekuci. Zvítězivší straně není v exekuci zákonným předpisem zabráněno, není povinna čekat, zda bude podána stížnost pro porušení jazykového práva a až bude s konečnou platností vyřízen spor o užití jazyka. Kdyby měla opravná stolice býti zmocněna, by na základě příznivého pro stěžovatele výsledku sporu o použití jazyka v opravném prostředku podjala se věcného jeho vyřízení, vedlo by to k důsledkům, ohrožujícím v netušené míře bezpečnost právních poměrů. Nelze si domyslet, jakým způsobem měl by při této možnosti býti zjednanán dřívější stav, jakým způsobem měly by býti zvráceny majetkové přesuny, jež mezi tím byly přivoděny vyexekvováním napadeného rozhodnutí a napotomními majetkovými opatřeními. Z toho všeho, co řečeno, vyplývá, že odmítnut-li Nejvyšším soudem opravný prostředek podle čl. 4 jaz. nař., nelze procesuálně oddělit spor o užití jazyka v opravném prostředku od otázky pravomoci napadeného rozhodnutí a že Nejvyšší soud při příznivém vyřízení stížnosti pro porušení jazykového práva nemá zákonné možnosti, by podjal se nyní věcného vyřízení opravného prostředku. Dohledacímu úřadu přísluší, jakž vhodně řečeno v čl. 96 (3) jaz. nař. naříditi nápravu, která jest podle povahy věci ještě možná, nemůže však naříditi Nejvyššímu soudu, by podjal se věcného vyřízení opravného prostředku, poněvadž tato náprava není procesuálně možná a přípustná. Není úkolem Nejvyššího soudu, by zkoumal vhodnost a uspořádání věci v zákoně. Nejvyšší soud je vykonavatelem, není však tvůrcem zákonných předpisů. Proto stížnosti na tvrdost zákona dlužno adresovati tam, kam patří, nikoli na Nejvyšší soud. Podle zásady tu vyslovené řídil se Nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí čís. 7019 sb. n. s., na něž poukazuje odmítavým usnesením. Byl tudíž vyřízen dovolací rekurs vymáhající strany konečným způsobem. Stížností na ministerstvo spravedlnosti domohla se vymáhající strana rozhodnutí, že měla právo užití menšinového jazyka, jiného významu však rozhodnutí to nemá pro věc, neboť odmítnutím dovolacího rekursu stalo se rozhodnutí krajského soudu v Jičíně právoplatným, a jest exekuční návrh vymáhající strany zamítnut konečným způsobem. Jest proto jakékoliv další vyřízení zmíněného opravného prostředku vyloučeno podle zákona, ježto právoplatné rozhodnutí nemůže býti přezkoumáno, tím méně změněno.

#### Čís. 8160.

**Odhad za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.**  
Jde o zmatek podle obdoby § 477 čís. 4 c. ř. s., povolil-li soud znalcům, by podali posudek písemně, a rozhodl o odhadní ceně, neposkytnuv stranám možnost nahlédnouti do písemných posudků nebo zvědět o jich obsahu při zvláštním roku, podati proti nim námítky a připomínky a dávat znalcům otázky.

(Rozh. ze dne 22. června 1928, R I 451/28.)